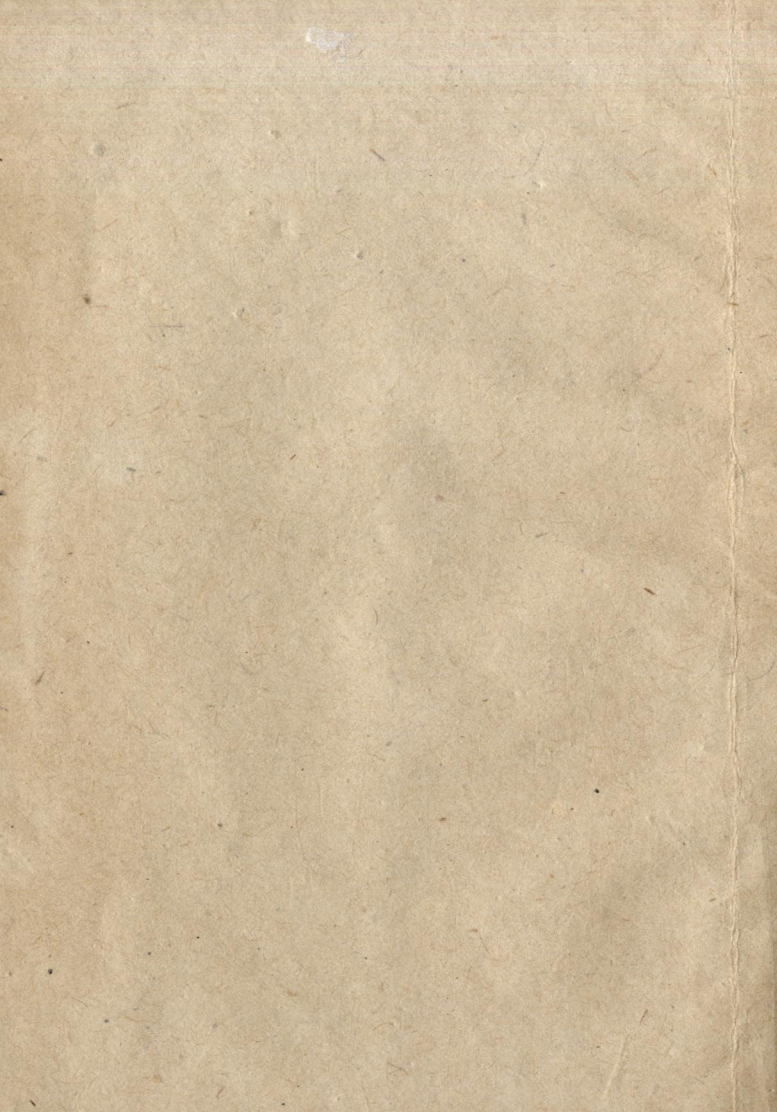

Франко Лв.

Грищева

шкільна

наука

ІВАН ФРАНКО

ГРИЦЕВА
ШКІЛЬНА НАУКА

ДРУГЕ ВИДАННЯ

ГОЛОВСОЦВИХ НАРКОМОСВІТИ РЕКО-
МЕНДУВАВ ДЛЯ ДИТЯЧИХ БІБЛІОТЕК

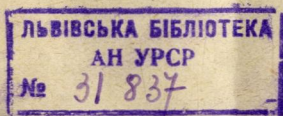
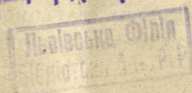

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

1928

142 с.

8761

858
7-885

I

Гуси зовсім нічого не знали про це. Ще того самого поранку, коли батько мав гадку відвести Гриця до школи, не знали гуси про цей намір. Тим менше знав про нього сам Гриць. Він, як звичайно, встав рано, поснідав, поплакав трохи, почухався, взяв прут і, підскакуючи, погнав гуси з обори на пасовисько. Старий білий гусак, як звичайно, наставив до нього свою невеличку голову з червоними очима й червоним широким дзюбом, засичав різко, а відтак, таракаючи про щось нецікаве з гусками, пішов передом. Стара грива¹ гуска, як звичайно, не хотіла йти в ряді, але попленталася поза містком і зайшла в ровок, за що Гриць швьякнув її прутом і назвав «луп'ярем»² — так він мав

¹ Грива — гуска, що має зверху чорне або сіре пір'я, а знизу — біле.

² Луп'яр — лупир, лупій.

звичай називати все, що не піддавалося його високій власті на пасовиську. Очевидна річ, через те, що ані білий гусак, ані грива гуска, ані взагалі ніхто з цілої череди, як їх було двадцятєро й п'ятєро — так ані одне не знало про близьке перенесення їх володаря та воєводи на инше, далеко не так почесне становище.

Тож, коли нагло й несподівано надійшла нова вість, т.-є. коли сам батько, ідучи з поля, закликав Гриця додому й там віддав його в руки матері, щоб його вмила, вичесала і вбрала, і коли потім батько взяв його з собою і, не кажучи ні слова, попровадив трепечучого вниз вигоном, і, коли гуси побачили свого недавнього поводитаря зовсім у змінєнім виді: в нових чобітках, у новім повстанім капелюшку й червоним ремєнем підперезаного, піднявся між ними наглий і дуже голосний окрик зачудування. Білий гусак підбіг близько до Гриця з витягнуєною головою, немов хотів йому добре придивитися; грива гуска також простягнула голову й довгий час не могла й слова вимовити з наглого зворушення, аж вкінці швидко вицокоїтіла:

— Де-де-де-де?

— Дулна гуска! — відмовив гордо Гриць і відвернувся, немов хотів сказати: «Еге, чекай лише, не в такі я тепер пани вскочив,

щоб іще став відповідати тобі на твоє гусяче питання». А в тім, може, й для того не відповів, що сам не знав.

Пішли горі селом. Батько нічого і Гриць нічого. Аж прийшли перед просторий старий будинок під соломою з комином на верху. До того будинку йшло багато хлопців, таких, як Гриць, або й більших. Поза будинком по городі ходив пан у камізельці¹.

— Грицю! — сказав батько.

— Га? — сказав Гриць.

— Видиш от хату?

— Видзу.

— Пам'ятай собі — це школа.

— Ба, — сказав Гриць.

— Сюди будеш ходити вчитися.

— Ба, — сказав Гриць.

— Справуйся² добре, не пустуй, пана професора слухай. Я йду, щоб тебе записав.

— Ба, — сказав Гриць, майже нічого не тямлячи, що говорив батько.

— А ти йди з оцими хлопчиками. Візьміть його, хлопчики, з собою!

— Ходи! — сказали хлопчики і взяли Гриця з собою, а тимчасом батько пішов у город поговорити з професором.

¹ Камізелька — жилет.

² Справуватися — справлятися, поводитися.

Увійшли до сіней, у яких було зовсім темно та страшно воняло торішньою гнилою капустою.

— Видиш там? — сказав до Гриця один хлопчик, показуючи в темний кут.

— Видзу, — сказав, тремтячи, Гриць, хоч зовсім нічого не видів.

— Там яма, — сказав хлопчик.

— Яма! — повторив Гриць.

— Як будеш зле справуватися, то професор всадить тебе в оту яму й будеш мусити сидіти цілу ніч.

— Я не хочу! — скрикнув Гриць.

Тимчасом другий хлопчик шепнув щось до першого хлопчика, оба засміялися, а потім перший, налапавши шкільні двері, сказав до Гриця:

— Застукай до дверей! Борзо¹!

— Насцо? — спитав Гриць.

— Треба! Тут так годиться, як хто перший раз приходить.

У школі був гомін, мов в улію, але, коли Гриць застукав кулаками до дверей, збилось тихо. Хлопчики звільна отворили двері і втрутили Гриця до середини. В тій хвили залупкали добрі березові різки по його плечах. Гриць дуже перепудився і заверещав.

¹ Борзо — швидко.

— Цить, дурню! — кричали на нього сміхованці-хлопці, що, почувши стук, засіли були за дверима і зробили Грицеві таку несподіванку.

— Ой-ой-ой-ой! — верещав Гриць.

Хлопці злякалися, щоб не почув професор, і почали Гриця зацитувати.

— Цить, дурню, то так годиться! Хто до дверей стукає, того треба по плечах постукувати. Ти того не знав?

— Не-е-е зна-а-в! — відхлипнув Гриць.

— Чому не знав?

— Бо я-а-а- не-е-лсий ла-а-з у школі.

— Перший раз! А!... — скрикнули хлопці, мов здивовані тим, як можна перший раз бути в школі.

— О, то треба тебе погостити¹! — сказав один, поскочив до таблиці, взяв зі скриньки добрий кусник крейди й подав Грицеві.

— На, дурню, їж, та борзо!

Всі мовчали і в ожиданці гляділи на Гриця, що обертав у руках крейду, а далі поволеньки вложив її в рот.

— Іж, дурний, та борзо! — наминали хлопці, а сами дусились зо сміху.

Гриць почав хрупати й насилу з'їв крейду. Регіт у школі розлягся такий, аж вікна задзвеніли.

¹ Погостити — почастувати, потракувати.

— Цого смієтеся? — спитав здивований Гриць.

— Нічого, нічого. Може, хочеш іще?

— Ні, не хочу. А що то таке?

— То ти того не знаєш? Ото дурний! Та то єрусалим такий, то дуже добре.

— Ой, не дуже добре, — сказав Гриць.

— Бо ти ще не засмакував. То годиться кожному їсти, хто перший раз приходить до школи.

В тій хвилі увійшов професор. Усі хлопці, як сполошені горобці, попірסקали до лавок, тільки Гриць остався зі сльозами в очах і з губами, забіленими крейдою. Професор грізно зблизився до нього.

— Як називаєшся? — крикнув.

— Глиць.

— Що за Гриць! Ага, ти новий. Чому в лавці не сидиш? Чого плачеш? Чим забілівся? Га?

— Та я їв єрусалим.

— Що? Який єрусалим? — допитувався професор. Хлопці знов аж дусилися зо сміху.

— Та давали хлопці.

— Котрі хлопці?

Гриць озирнувся по хаті, але не міг нікого пізнати.

— Ну, ну! Йди сідай і вчися добре, а єрусалима більш не їж, бо будеш битий!

Почалася наука. Професор говорив щось, показував якісь дощечки, що на них були намальовані якісь гачки та стовпки; хлопці час од часу кричали щось, як професор показав яку нову дощечку, а Гриць нічого того не розумів. Він навіть не зважав на професора, а дуже смішними видались йому хлопці, що сиділи довкола нього. Один довбав пальцем у носі, другий іззаду раз - у - раз старався уткнути невеличке стебельце Грицеві у вухо, третій працював довгий час, дуже пильно микаючи зі свого старого кафтану латки, нитки та остроки; вже їх перед ним на спідній дошці лавки лежала ціла купа, а він усе ще микав і скуб зі всієї сили.

— Наско то микаєс? — спитав Гриць.

— Буду дома з бовщем їсти, — відповів шепеляво хлопець, і Гриць довгий час думав над тим, чи, буває, не здурив його цей хлопець.

— Але-бо ти, Грицю небоже, нічого не вважаєш, — крикнув на нього професор і покрутив його за вухо так, що Грицеві мимоволі аж сльози стали в очах і він так перепудився, що довгий час не тільки не міг уважати, але й зовсім о-світі не тямив. Коли нарешті отямився, хлопці вже починали читати склади на подвижних табличках, які розкладав і складав професор. Вони невтомимо

по сто разів співучими голосами повторяли: «а - ба - ба - га - ла - ма - га». Грицеві, не знати чому, дуже це сподобалося, і він почав своїм пискливим голосом наввипередки кричати: «а баба галамага». Професор уже готов був визнати його дуже пильним і здібним хлопаком¹ і, хочаби ще ліпше переконатися про це, переставив букви. Несподіваним способом він виставив перед учениками букви «баба», але Гриць, не дивлячися на них, а тільки на професора, тонким співучим голосом крикнув: «галамага». Всі зареготалися, не виключаючи й самого професора, тільки Гриць здивований оглянувся і знов на-голос сказав до свого сусіди: «Чому не клицис галамага?» Аж тоді бідолаха стямився, коли професор потягнув його за понятливість різкою по плечах.

— Ну, а чого тебе там у школі навчили?— спитав батько, коли Гриць у полудне вернув додому.

— Вчилисьмося «а баба галамага»,— відповів Гриць.

— А ти вмів?— запитав отець, не входячи в те, що це за така дивовижна наука.

— Таке вмів,— відповів Гриць.

— Ну, так мені справуйся!— заохотив отець.— Як тут у селі вивчишся, то підеш

¹ Хлопак — хлопчик.

до міста до більшої школи, а відтак вийдеш на попа. Жінко, а дай-но йому що їсти.

— Ба,— відповів Гриць.

IV

Минув якраз рік після того важного дня. Блискучі надії батька на Грицеву будучину давно розвіялись. Професор просто сказав йому, що Гриць «туман вісімнадцятий», що ліпше зробить, коли відбере його додому й назад заставить гуси пасти. І справді, по році шкільної науки Гриць вертав додому якраз такий мудрий, яким був перед роком. Вправді, «а баба галамага» він вивчив докладно напам'ять і не раз навіть у сні з уст його вилітало це дивовижне слово, що становило немов перший поріг усякої мудрости, якого йому не судилося переступити. Але далі поза те слово Гриць у науці не поступив. Букви якось мішалися перед його очима й він ніколи не міг спізнати їх з лица, котре ш, а котре т, котре «люди», а котре «мислите». Про читання вже ніщо й говорити. Чи причина тому була в його непонятливості, чи в кепській навчанні професора, цього не знати; то тільки певно, що крім Гриця таких «туманів вісімнадцятих» між тогорічними школярами було 18 на 30 і всі вони підчас того шкільного року заєдно робили собі блискучі надії, як то буде гарно, як

вони звільняються від щоденних різок, позаушників, штурханців, «пац»¹ та «попідволосників» і як покажуться знов у повнім блиску своєї поваги на пасовищі.

А вже хто як хто, а Гриць, запевно, найбільше й найчастіше думав про це. Проклятий буквар, що його він за час цілорічної натуги над науковими питаннями пошарпав і пофалатав² трохи не на січку, прокляте «а баба галамага» і прокляті професорські причіпки та заохоти до науки так надоїли йому, що він аж вихуд та поблід і ходив увесь час мов сновида. Нарешті змилювався бог та й післав місяць липень, і змилювався батько та сказав одного ранку:

— Грицю!

— Га? — сказав Гриць.

— Віднині вже не підеш до школи.

— Ба, — сказав Гриць.

— Здійми чоботи, капелюх і ремінь, треба сховати про неділю, а ти заперечися личком, візьми лушку на голову та жени гуси пасти.

— Ба, — сказав радісно Гриць.

V

Гуси, звичайно, дурні гуси і цим разом не знали про радісну зміну, яка їх чекала. Через цілий рік Грицевої шкільної науки їх

¹ Паца — биття тростиною по долоні.

² Пофалатати — пошматувати.

пас малий сусідський хлопчик Лучка, що звичайно тільки й робив на пасовиську, що копав ямки, ліпив паски з болота та пересипався порохом. Про гусей він не дбав зовсім, і вони ходили самопас. Не раз їм лучилося зайти в царину, і тоді від пошкодованого приходилось їм витерпіти багато проклять, а навіть побоїв. А, крім того, нещастя кілька разів того року зловіщим крилом перелетіло понад чередою. П'ять молодих гусаків та десять гусок господиня попродала в місті; важко прийшлося іншим розлучатися з ними. Стару попелясту гуску забив хворостиною у шкоді сусід і у варварській безсердечності прип'яв бездушного трупа за лапу до тої ж хворостини, волік його так через ціле пасовисько, а відтак кинув господареві на обору.

А одного молодого гусака, красу й надію череди, забив ястріб, коли раз відблукався від своєї рідні. Але про всі тяжкі та невіджалувані страти череда цього року була більша, ніж торік. Дякувати білому гусакові і гривій гусці та й ще двом чи трьом молодим її донькам, череда цього року виносила звиш 40 штук.

Коли Гриць появилася між ними з прутом, знаком своєї намісницької влади, зразу всі очі звернулися на нього й тільки один німіючий сик здивування дався чути. Але ані

білий гусак, ані грива гуска не забули ще свого колишнього доброго пастиря і швидко пригадали собі його. З голосними викриками радості і трепотанням крил вони кинулися до нього.

— Де - де - де - де? — цокотіла грива гуска.

— Аджє у школі був, — відповів гордо Гриць.

— Ов! ов! ов! — дивувався білий гусак.

— Не віриш, дурню? — крикнув на нього Гриць і швяхнув його прутом.

— А сьо - сьо - сьо? А сьо - сьо - сьо - сьо? — дзюботіли, громадячись коло нього, інші гуси.

— То ніби, що я навчився? — формулював їх питання Гриць.

— Сьо - сьо - сьо? — дзюботіли гуси.

— А баба галамага! — відповів Гриць.

Знов сик зачудування, немов ані одна з тих 40 гусячих голів не могла зрозуміти такої глибокої мудрости. Гриць стояв гордий, недосяжний.

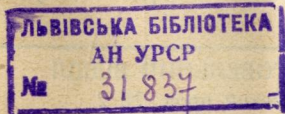
Аж нарешті білий гусак здобувся на слово.

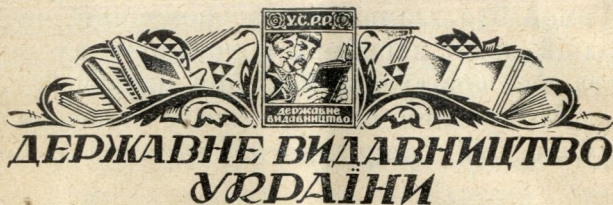
— А баба галамага! А баба галамага! — скрикнув він своїм дзвінким металічним голосом, випростувавшись, піднісши високо голову і трепочучи крилами. А відтак, обертаючись до Гриця, додав, немов, щоб його ще більше пристидати:

— А кши, а кши!

Гриць був зламаний, засоромлений: гусак в одній хвилі переймив і повторив ту мудрість, що коштувала його рік науки!

— Чому вони його до школи не давали?— подумав собі Гриць і погнав гуси на толоку.

Правління : Харків, вул. К. Лібкнехта, 31

ПО ВСІХ ФІЛІЯХ ТА КНИГАРНЯХ ДЕРЖВИДАВУ Є
ТАКА ЛІТЕРАТУРА З УНІВЕРСАЛЬНОЇ ДИТЯЧОЇ
БІБЛІОТЕКИ :

Біглиць, С.— Як діти комуну робили. Оповідання. Видання друге. 20 стор., ц. 6 коп.

Забіла Наталя.— Повість про червоного звіра. 20 стор., ц. 8 коп.

Короті, А.— Хоробрий. Переклад О. Журливої. 24 стор., ц. 8 коп.

Кириленко, І.— Відступ Оповідання. Друге видання. 16 стор., ц. 5 коп.

Майн-Рід.— Маленький моряк. 28 стор., ц. 8 коп.

Мульгатулі.— Саїд та Адінда. Оповідання з життя тубільців на острові Яві. 24 стор., ц. 8 коп.

Остроумов, Л.— На паротязі. 28 стор., ц. 8 коп.

Серафімович, С.— На крижині. 19 стор., ц. 6 коп.

Почтові відділи Держвидаву надсилають накладною платнею кожну книжку як власного, так і всіх видавництв СРСР.

Пересилка й пакування на всі замовлення за коштом Держвидаву, коли замовлення наперед оплачується готівкою.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ ВІДДІЛ

Харків, 2-й Радянський пров., № 2

Філії та книгарні по всіх округових і значніших містах УСРР

11-28-78

11-28-78

51.837

Ф $\frac{\text{II}}{\text{Г}-858}$

Франко Ж.

Грищева

шкільна

наука